

CHƯƠNG 2

Những Bước Chân Khổ Luyện

Con đường cái quan từ Nghệ An thành về biên thùy Chiêm- Việt trăm mình trong cơn nắng bốc lửa của một ngày hè oi ả. Đường đất đỏ hoạch vắng ngắt không bóng người đi lại. Không ai muốn đi vào lúc đứng ngọ. Người ta tìm chỗ nào mát mẻ để ăn uống xong nghỉ ngơi chờ cơn nắng dịu sẽ tiếp tục lên đường.

Quán rượu nghèo nàn cất dưới tàn cây cổ thụ rườm rà dọc theo con đường cái quan. Mấy chiếc bàn ọp ẹp đầy đặc người ngồi. Đa số là thương khách ngược xuôi buôn bán từ Hoá châu vào tận biên giới. Họ ngồi khề khà chén rượu chén trà bàn chuyện nắng mưa. Lẫn lộn trong đám thương khách có một vũ sĩ giang hồ. Minh y chiêm trợn chiếc bàn lớn đặt chính giữa quán. Trên mặt bàn lỏng chỏng mấy vò rượu. Vũ sĩ tuổi trạc ba mươi, mặc võ phục đen và chân mang hài sảo. Nơi vai y lộ lên chuôi đao thắt tua đỏ rực màu máu. Mặt vuông, mày rậm, mắt sâu và sáng, lưỡng quyền cao, nước da xạm nắng; điều này chứng tỏ y phải là một vũ sĩ lưu lạc giang hồ.

Nhấc vò rượu lên tu một ngụm y cao giọng:

- Chậc...Đả thật...Ngon thật...

Khẽ đặt vò rượu xuống bàn, đảo mắt một vòng quanh quán y cao giọng thốt:

- Chủ quán...Thêm rượu thịt nữa...Mấy khi ta qua đây, vả lại trước lạ sau thành quen vậy chủ quán hãy đem rượu thịt ra mời chư vị say sưa một bữa. Bao nhiêu tiền Bách Dao Tôn Hòa ta xin đài thọ hết...

Dứt lời Tôn Hòa thảy lên mặt bàn nén vàng nặng tới mấy lạng. Biết gặp phải một nhân vật giang hồ hào phóng lão chủ quán mừng rỡ cảm ơn rồi rít. Thoáng chốc rượu thịt bày ra ê hề. Mọi người vừa ăn nhậu vừa tán tụng tính tình hào sảng của vị vũ sĩ giang hồ. Một thương khách chột lên tiếng:

- Kính thưa đại hiệp... Đại hiệp họ Tôn tất phải có họ hàng gì với Tôn gia trang ở Tam Đảo?

Chiêu ngụm rượu dài vị vũ sĩ giang hồ bật cười đồng thời cất giọng sang sảng:

- Không dẫu chi chư vị. Tại hạ xuất thân từ Tôn gia trang mà nội tổ chính là Vô Hình Dao Tôn Nhật...

Mọi người đồng bụng tiếng kinh ngạc khi biết vị vũ sĩ giang hồ trẻ tuổi là cháu nội đích tôn của Vô Hình Đao Tôn Nhật. Người tạo nên danh và danh chứng thực người. Tôn Nhật thành danh trong giang hồ nhờ thuật múa đao đặc dị. Có thể nói trong vòng ba mươi năm nay không ai qua mặt Tôn Nhật về thủ thuật múa đao. Với bảy mươi hai thức Vô Hình Đao kỳ bí; Tôn Nhật lộ diện giang hồ bằng một hành động ngoạn mục là treo thủ cấp Vô Hình Tích Nguyên Bằng, tên đao tặc nổi danh tại Anh hùng quán ở cửa đông thành Đại La. Từ đó Tôn Nhật nghiêm nhiên được liệt vào hàng nhất đẳng cao thủ của giới giang hồ Đại Việt.

Ngửa cổ tu hơi rượu dài Tôn Hoà khà tiếng thật lớn:

- Chà...Nóng...Nóng quá...

Nóng. Dĩ nhiên là nóng. Rượu là chất thuần dương uống vào phải nóng lại cộng thêm cái nóng của mùa hè càng làm cho Tôn Hoà nóng hơn nữa. Dường như không chịu được nóng nực hay có thâm ý nào khác hơn, Tôn Hoà cởi phăng chiếc áo lụa phô bày thân thể nở nang rắn chắc. Điều mà không một ai chú ý để nhận biết là bàn tay mặt, bàn tay quen cầm đao của Tôn Hoà không ngớt cọ quậy co vào duỗi ra.

Nốc hơi dài cạn sạch vò rượu Tôn Hoà chọt cao giọng:

- Thừa chư vi....Tôn tôi có tật xấu mỗi khi rượu vào là phải múa may mấy miếng võ quèn cho đỡ ngứa ngáy chân tay. Nếu có điều chi sơ sót xin chư vị thứ cho.

Mọi người vỗ tay hoan hô rầm rĩ. Được ăn nhậu chùa lại thêm xem biểu diễn võ thuật miễn phí thời ai lại không tán thưởng.

Bách Đao Tôn Hoà lạng mình ra đường cái. Nạt tiếng trầm trầm y xoạc chân đứng tấn. Bàn tay mặt cầm đao đưa ra thẳng băng, mũi đao nhọn lều chia lên trời. Bàn tay trái co thành hình thước thợ đặt hờ lên cán đao, Tôn Hoà bỗng đao đứng im trong tư thế đó thật lâu.

Thiên hạ chú mục nhìn. Dĩ nhiên họ không đủ kiến thức vũ học cũng như kinh nghiệm giang hồ để nhận biết đó chính là thế đao khởi đầu trong đao pháp bí truyền của dòng họ Tôn. Không cử động báo trước mũi đao nhọn lều đang chia lên trời bỗng dừng đổi hướng vút tới một mục tiêu tưởng tượng. Được hai phần ba đường nó xoay chiều chém tả phạt hữu, đâm trên điểm dưới. Thoáng chốc lưỡi đao trong tay Bách Đao Tôn Hoà biến thành dây tinh quang bay lượn chập chờn. Kinh phong bốc ra làm bụi đất bay mịt mờ. Bóng đao đột ngột tắt lịm. Tôn Hoà bỗng đao đứng im không đổ giọt mồ hôi và hơi thở gấp. Thiên hạ vỗ tay hoan hô ầm ĩ. Tôn Hoà cười nhẹ thong thả trở về chỗ ngồi.

- Mục kích Tôn đại hiệp múa đao mới biết lời đồn đại của giang hồ về Tôn gia trang không ngoa chút nào...

- Võ nghệ giỏi như Tôn đại hiệp thời làm tướng mấy hồi...

- Tôi mà học võ được như Tôn đại hiệp chắc phải mất trăm năm...

Tôn Hoà nhếch môi cười đắc ý khi nghe những lời ca tụng của thiên hạ. Y biết y là nhân vật chính trong buổi tiệc ngày hôm nay dù chỉ là nhân vật chính trong một quán rượu nghèo nàn của vùng biên thùy hẻo lánh xa xôi. Đặt lên bàn nén bạc nặng trĩu Tôn Hoà hò lớn:

- Chủ quán...thêm rượu thịt nữa...

Người người lại hoan hô vị võ sĩ giang hồ hào phóng. Nâng vò rượu lên chiêu hơi dài Tôn Hoà đưa mắt nhìn xa xa. Trên con đường cái quan chói chang ánh nắng bỗng xuất hiện một bóng người. Hai vành tai vành ra, mắt mở trừng trừng họ Tôn chăm chú nhìn. Những sợi thịt trên mặt y giật giật đồng thời bàn tay nắm chặt cán đao đặt trên mặt bàn. Trên nền đất đỏ hoạc hiện lên từng dấu chân hằn sâu cả tấc. Khách bộ hành xa lạ thong thả và đều đặn bước. Nếu lấy thước đo người ta sẽ thấy khoảng cách của những bước chân bằng nhau không xê xích một ly. Vành môi mím chặt Tôn Hoà lẩm bẩm:

- Bước chân khổ luyện... bước chân võ sĩ...

Khách lạ còn cách quán rượu mười bước Tôn Hoà cao giọng thốt:

- Tại hạ họ Tôn quán ở Tam Đảo...Kính mời các hạ vào đây uống chén rượu tương giao...

Không biết có nghe lời mời đó hay không mà khách bộ hành xa lạ vẫn điềm điềm đều đều bước. Tôn Hoà nóng mặt. Xung họ Tôn mà quán tại Tam Đảo y ngầm nói cho khách lạ biết y là ai. Họ Tôn mà sinh ở Tam Đảo thời còn ai khác hơn nhân vật của Tôn gia trang, một đại trang lừng lẫy trong giới giang hồ Đại Việt.

Khi khách lạ vừa ngang cửa quán Bách Dao Tôn Hoà cất giọng trầm trầm:

- Trước lạ sau quen tại hạ xin mời các hạ một chén rượu...

Giọng nói của Tôn Hoà trầm và nhỏ tuy nhiên y đã phả vào đó hơn tám phần nội lực. Âm thanh chứa đựng kinh lực này đủ sức làm người ta phải giật mình nhảy nhồm. Khách bộ hành xa lạ vẫn im lìm bước. Mái tóc đen dài, quần áo lấm bụi đường, chân mang giày rơm cũ mềm, trên vai ló lên chuôi kiếm, khách bộ hành trông xa lạ và lạc loài.

Một bóng người di động. Tôn Hoà đứng sừng sững chặn đường khách lạ. Bị chặn lối khách lạ bắt buộc phải đình bộ.

- Bách Dao Tôn Hoà ta muốn biết tính danh của các hạ....

Có lẽ uống nhiều rượu cộng thêm tuổi trẻ nóng nảy Tôn Hoà đã làm hai hành vi khiếm nhã và kém lễ độ. Chặn đường cũng như hỏi tính danh một cách xác xược là những hành vi mà bất cứ võ sĩ giang hồ đều né tránh nếu không muốn đụng chạm với người khác.

Ánh mắt rừng rực tinh quang của khách lạ chiếu vào người đối diện đồng thời giọng nói chậm và khô khan cất lên:

- Tại hạ không có tính danh...

- Các hạ xuất thân từ môn phái gia trang nào?

Tôn Hoà vắn.Khách buông giọng bình thản:

- Tại hạ không thuộc gia trang môn phái nào trong cõi giang hồ...

Tay đặt hờ lên cán đao Tôn Hoà nhếch môi cười lạ:

- Các hạ biết Vô Hình Đao Tôn Nhật?

- Tại hạ biết...Rồi sao...

Khách lạ đáp cộc lốc.Ánh mắt Tôn Hoà toé lửa.Bàn tay y bóp chặt cán đao đến nổi gân xanh.

- Ta muốn mời các hạ thưởng thức vài chiêu Vô Hình đao...

Khách lạ lắc đầu:

- Tại hạ không muốn đấu với các ha....

- Tại sao?

Họ Tôn cao giọng hỏi và khách lạ bình thản đáp:

- Tại hạ không muốn giết các ha...

Những sớ thịt trên mặt Tôn Hoà giật giật đồng thời da mặt của y cũng đổi thành màu xanh.Y giận vì lời miệt thị của khách lạ.Giết chết y được chứ nhục mạ thời không được.

- Thử xem các hạ tài cán bao nhiêu mà phách lối...

Chữ cuối buông chưa trọn Tôn Hoà bạt đao.Reng...Lưỡi đao trong tay y biến thành tia sáng đen ngời vút tới ngực đối phương.Tôn Hoà ra đòn lạnh,chuẩn và kinh lực hung hãn.Chớp mắt mũi đao nhọn lều đã cận kề mục tiêu cự ly.Đứng trước chiêu thức dữ dằn và mạnh bạo của đối phương khách lạ phải lùi bộ một bước.

- Giải...

Bách Đao Tôn Hoà hò lớn sấn tới bước dài đồng thời vắn mạnh cổ tay.Như được điều khiển bằng sức lực vô hình mũi đao đổi hướng xẹt thẳng lên yết hầu.Khách lạ lại lùi thêm một bước.

- Ta mời các hạ thưởng thức một chiêu nữa...

Tôn Hoà xô người nhập nội.Lưỡi đao từ thế đâm đổi sang thế chém một đường chênh chếch xuống hạ bàn xong xẹt qua phải,nhảy sang trái rồi bay lên thượng bàn.Chưa đầy chớp mắt Tôn Hoà đánh liền một chiêu với hàng chục thế thức.Lưỡi đao trong tay y phát gió vù vù làm bụi đất bay mờ mờ.Y đã xử chiêu

thứ hai mươi bảy trong Vô Hình đao pháp có tên là Vô Trung Sinh Hữu. Không biến thành có, có hoá ra không và cứ thế mà biến hoá vô tận. Đây là một chiêu kỳ tuyệt bao hàm công lẫn thủ, thực hoá hư, hình trộn với bóng, bóng pha với ảnh rồi tạo thành màn đao quang trùng trùng điệp điệp khiến cho đối thủ không thể nào phân biệt thực hư chân giả?

Bàn tay của khách lạ hất ngược về sau ngay chỗ chuôi kiếm ló lên. Bụt... Âm thanh giết người nổi lên nghe nhưc buốt thịt da.

Bách Đao Tôn Hoà, cháu nội đích tôn của Vô Hình Đao Tôn Nhật nắc tiếng nhỏ. Cánh tay cầm đao của y đưa ra thẳng băng, mũi đao chỉ vừa chạm vào yết hầu đối phương song không đâm tới được vì cạn lực. Tay tả của y đưa lên dường như muốn bịn lấy vết thương rỉ máu nơi yết hầu được nửa chừng lại buông xuống. Phịch... Bách Đao Tôn Hoà ngã úp mặt xuống đất.

Cúi nhìn thì thể bất động của Tôn Hoà khách lạ trầm trầm lên tiếng. Giọng nói của y nhuốm chút bi thương và tội nghiệp.

- Ta đã nói mà các hạ không chịu nghe. Ta không muốn giết mà các hạ bắt ta phải giết các hạ. Kể từ khi ta nhập cuộc chơi các hạ là người đầu tiên bị ta xoá tên trong cõi giang hồ...

Trời chập choạng tối. Nhà nhà lên đèn. Người người đi lại tấp nập. Tiếng trẻ con đùa giỡn la hét. Tuy nhỏ so với Đại La và Hoá Châu song Hoan Châu lại là thành luỹ quan trọng nhất của Đại Việt nơi phương Nam. Ngoài vị trí quan trọng trong việc ngăn chặn Chiêm Thành, Hoan Châu còn là nơi đô hội giàu có và sầm uất. Kể từ khi Đinh Tiên Hoàng đế bình xong loạn mười hai sứ gom giang sơn về một mối, mười mấy năm nay Đại Việt sống trong thanh bình và tự chủ do đó đời sống của bá tánh cũng khá giả hơn.

Còn hai ngày nữa mới tới rằm trung thu song người người lũ lượt túa ra đường nườm nượp. Xe cộ dập dìu. Một người khách lạ lầm lũi bước không màng đến quang cảnh nhiệt náo chung quanh. Gần đến cửa tây y loĩ bước đưa mắt quan sát giây lát đoạn rẽ vào con đường lát đá hoa cương nhẵn thính. Đây là phường Cúc Đạt, khu vực ăn chơi nổi tiếng nhất của Hoan Châu. Bất cứ dân cư cũng như kẻ lang bạt sông hồ đều biết phường Cúc Đạt ở Hoan Châu bởi vì nó gắn liền với một danh hiệu lẫy lừng: Bất Bình Thủ Hồ Châm. Hơn hai mươi năm qua lại giang hồ chỉ nhờ vào hai bàn tay thịt và quyền thuật quái đản Bất Bình Thủ Hồ Châm là cao thủ hắc đạo nổi tiếng khó đối phó nhất. Có lẽ chán đời dong ruổi nổi trôi hấn về ẩn cư bằng hành động trở thành thủ lĩnh hắc đạo Hoan Châu thành. Với bản lĩnh cao siêu cộng thêm thủ hạ đông đảo; Hồ Châm ngang nhiên mở sòng bạc, động hút, nhà chứa gái mãi dâm. Bất cứ một hành vi phạm pháp nào xảy ra trong thành Hoan Châu đều có bàn tay ma giáo của Hồ Châm dính vào. Khôn ngoan và giỏi giao dịch Hồ Châm cho vị quan trấn thủ nhảm xà nên dù hấn có lộng hành triều đình cũng không biết.

Đi được chừng trăm bước khách lạ dừng trước một toà nhà lộng lẫy thấp đèn sáng trưng. Y chưa kịp nói gì tên gác cổng vội lên tiếng:

- Khách quan muốn vào Mỹ Nhân lầu?

Khách lạ âm ừ giây lát xong hắng giọng:

- Ta hỏi người có phải chủ nhân Mỹ Nhân lầu là Bất Bình Thủ Hồ Châm?

Tên gác cổng tròn mắt nhìn người khách lạ. Từ lâu ít có người dám gọi tới tên cúng cơm của chủ nhân hẳn. Thường thường để nịnh bợ hay tỏ ra trọng vọng người ta gọi là Hồ viên ngoại hay Hồ thủ lĩnh. Nay bỗng dưng có một khách giang hồ lạ hoắc dám gọi đến tên tộc của chủ nhân điều này khiến hẳn muốn đổ quạu. Hẳn định giở giọng nạt nộ song chạm phải ánh mắt băng lạnh và khuôn mặt cô hồn của khách lạ hẳn đâm ra sờ sợ không dám làm dữ. Thấy tên gác cổng không trả lời khách thông thả bước vào cửa lầu Mỹ Nhân. Toà nhà lộng lẫy và đồ xộ này được chia làm năm khu riêng biệt. Thứ nhất là khách sảnh, thứ nhì tửu quán, thứ ba sòng bạc, thứ tư là phòng trọ cho khách và cuối cùng là khu tìm hoa. Bất cứ ai dù nghèo hèn hay giàu sang nếu bước vào Mỹ Nhân lầu đều được tiếp đãi ân cần, lịch sự và thoa? mẫn tối đa miễn là có tiền. Do đó Mỹ Nhân lầu là chốn ăn chơi thanh lịch đồng thời cũng nổi tiếng chém nặng nhất

Khách sảnh rộng thênh thang song thưa thớt người ngồi. Đứng quan sát giây lát khách lạ tiến đến chiếc bàn rộng đặt chính giữa. Y vừa an vị gã tửu bảo nghiêng mình thi lễ và tươi cười thốt:

- Kính chào đại hiệp. Chắc đại hiệp từ phương xa mới tới đây...

Khách lạ gật đầu thay cho câu trả lời. Nở nụ cười cầu tài gã tửu bảo tiếp:

- Chắc đây là lần đầu tiên đại hiệp viếng thăm bản lầu...

Khách lạ âm ừ không đáp. Biết khách không muốn trò chuyện gã tửu bảo cười cười:

- Đại hiệp muốn chi tiện nhân xin được hầu tiếp...

Ánh mắt sáng rực của khách lạ đóng đinh trên mặt gã tửu bảo cùng lúc giọng nói trầm trầm cất lên trong khách sảnh im vắng:

- Ta muốn gặp mặt Bất Bình Thủ Hồ Châm...

Dĩ nhiên gã tửu bảo biết khách lạ muốn gặp chủ nhân để gây sự. Hàng năm không biết bao nhiêu nhân vật giang hồ đến Mỹ Nhân lầu ăn chơi cũng có mà đánh nhau với chủ nhân của gã cũng có. Không nói gì gã lẳng lặng tới thì thầm vào tai tên đàn ông cao lớn đang ngồi trong góc. Hẳn là nhân viên giữ gìn an ninh trật tự cho khách sảnh.

Biết có người đến phá phách hẳn lừng lững bước tới chỗ khách lạ ngồi.

- Các hạ tính danh là gì?

Vành môi hơi nhếch thành nụ cười khách lạ buông gọn:

- Người chưa xứng để hỏi tên tạ..

Tên đàn ông cao lớn đỏ mặt vì câu nói khinh miệt của khách lạ.

- Mỹ nhân lâu không phải là nơi các hạ có thể hung hăng được đâu. Lần cuối ta hỏi các hạ tính danh là gì?

Vành môi của khách lạ hơi nhếch thành nụ cười khinh bạc đồng thời giọng nói cất lên lạnh lạnh:

- Ta chỉ thông báo tên họ cho Hồ Châm nghe mà thôi...

Tên đàn ông cao lớn đạp bộ một bước dài chênh chếch ngang hông đối thủ. Bàn tay tả nắm lại thành quyền đánh ập xuống đầu trong khi bàn tay phải khép lại thẳng băng trong một thế triệt thủ tả tà chém xuống vai. Hấn ra đòn thoát trông chậm chạp và giản dị nhưng nhận xét kỹ chiêu thức hàm chứa vô số biến hoá và phức tạp. Chỉ bằng hai chiêu vừa phô diễn hẳn phải có công phu khổ luyện vượt bậc bao gồm luôn cả hai môn nội và ngoại công phu rất khó luyện tập, mất nhiều thời giờ và nhất là phải kiên nhẫn vì nó đòi hỏi sự phối hợp của cả hai thứ.

Hai bàn tay đặt trên mặt bàn, mắt ngó ra phía trước, khách lạ ngồi bất động dường như không nghe không thấy và không biết tới hai chiêu thức dữ dằn của đối phương đang ập vào người.

Chiêu thức cận kề mục tiêu mà đối phương vẫn bất động tên đàn ông nạt tiếng lớn biến chiêu liền. Tả quyền bỗng biến thành trảo chụp xuống đỉnh đầu trong lúc bàn tay hữu đối hướng chém vút vào cổ họng. Bàn tay cứng hơn sắt tôi thừa khả năng làm vỡ đá nát cây huống hồ gì xương thịt con người.

Bàn tay mặt, bàn tay chuyên môn cầm kiếm của người khách lạ đang đặt trên mặt bàn chợt máy động nhanh hơn điện chớp. Ret...Ret...Ánh kiếm loè chớp rồi tắt lịm. Lòng trong cái chớp tắt đó là âm thanh khô lạnh của sắt thép xuyên qua da thịt. Tên đàn ông nấc tiếng nhỏ ngả úp mặt xuống nền gạch bóng loáng.

- Kiếm thuật cực độc...

Một giọng nói nổi lên nơi góc sảnh. Hai bàn tay đặt trên mặt bàn khách lạ nhìn thấy một thanh niên tuổi ước ngoài ba mươi, vận vũ phục bằng lụa xanh và chân mang hài thêu. Mắt sâu và sáng, da mặt trắng xanh, vóc người cao gầy khiến cho thanh niên thoát nhìn không có dáng dấp của một vũ sĩ giang hồ. Khi thanh niên khoa chân bước đi khách lạ bỗng nhếch môi cười. Chỉ có y mới nhận thức được trình độ võ thuật của thanh niên qua bước chân.

Dừng trước mặt khách lạ thanh niên cung kính ôm quyền thi lễ. Tuy ngồi yên trên ghế khách lạ cũng khoanh tay chào.

- Hơn mười năm lộ diện giang hồ tại hạ chưa thấy ai có kiếm thuật độc như các hạ....

Khách lạ nhếch môi cười:

- Các hạ là Bất Bình Thủ Hồ Châm?

Thanh niên lắc đầu cười:

- Không ...Các hạ tìm Hồ Châm với mục đích gì?

- Bán một chiêu kiếm...

Khách lạ buông gọn.

- Giá bao nhiêu?

Thanh niên hỏi gọn và khách lạ đáp cũng gọn:

- Một mạng người...

Dường như muốn cho đối phương hiểu khách lạ từ từ giải thích:

- Ba mươi năm khổ luyện được một chiêu kiếm giết người tại hạ muốn mời Hồ thủ lĩnh thưởng làm...

- A....Thế thì Đoàn Trường Thương Nguyễn Long tôi hân hạnh được hầu tiếp...

Lắc đầu khách lạ nhẹ cười:

- Không được...

Đoàn Trường Thương Nguyễn Long nhướng mày:

- Các hạ cho rằng ta không xứng đáng tiếp một chiêu kiếm của các hạ....

Khách lạ gật đầu.Nhìn đối phương đăm đăm y nói với giọng nghiêm lạnh:

- Một chiêu thì không được...Các hạ chỉ xứng nửa chiêu thôi...

Da mặt Nguyễn Long hơi đổi màu.Mang danh vị phó thủ lĩnh hắc đạo của Hoan Châu mà hãn chỉ xứng đáng hầu tiếp có nửa chiêu thôi.Đời khách lạ quả nhiên là kẻ cao ngạo nhất trên đời.Mục quang bốc ngời sát khí vị phó thủ lĩnh gằn giọng:

- Một chiêu hay nửa chiêu cũng được...Mời..

Đoàn Trường Thương Nguyễn Long rung tay. Rẹt...Từ trong tay áo rộng thùng thình xẹt ra luồng ánh sáng xanh lè và lạnh ngắt. Mũi thương nhọn hoắt mang kinh lực hung hãn vút tới mục tiêu tựa ánh chớp. Chiêu thức thoạt trông giản dị song hàm chứa vô số biến hoá. Mũi thương còn cách huyết nhũ căn gang tấc, Nguyễn Long nạt tiếng nho nhỏ đạp bộ nửa bước đồng thời gặt mạnh cổ tay. Đang từ huyết nhũ căn mũi thương bỗng chuyển hướng nhảy lên thân tàng, bộ lang, nhũ trung, dẫn trung rồi xẹt lên yết hầu. Thoáng chốc toàn thể trung và thượng bàn của khách lạ ẩn hiện trăm nghìn mũi thương lập loè bay lượn. Thiếu nhãn lực,trình độ võ thuật cùng kinh nghiệm giang hồ; người ta không thể nào phân biệt đâu là thể thực đòn hư, đâu là hình, đâu là bóng ảnh và đâu là mũi thương thực sự. Mang danh Đoàn Trường Thương Nguyễn Long quả có chân tài

thực học. Hấn đánh một chiêu chứa đựng hàng chục thể thức biến hoá cực kỳ tinh diệu.

- Thuật xử thương hay lắm...

Khách lạ lên tiếng khen.

- Đa tạ....

Tăng... Âm thanh bật lên cùng với mũi liễu điệp phi thương mỏng tanh từ trong ống tay áo rộng của vị phó thủ lĩnh hắc đạo thành Hoan Châu xẹt ra nhanh hơn chớp.

Âm khí của Nguyễn Long đi được hơn hai phần ba đường, khách lạ hát ngược bàn tay về sau ngay chỗ chuôi kiếm ló lên. Bụt...Âm thanh giết người vang lên nghe nhưc buốt thịt da. Đoàn Trường Thương Nguyễn Long, phó thủ lĩnh hắc đạo Hoan Châu nấc lên tiếng nho nhỏ.Thân hình hấn rung nhẹ. Cánh tay cầm thương đang đưa lên chợt buông xuống. Keng...Thanh đoản thương rớt xuống và họ Nguyễn té úp mặt xuống sàn gạch. Không khí trong đại sảnh im lìm và nặng mùi chết chóc. Lát sau có tiếng thở dài rồi một giọng nói trong và rõ vang lên:

- Kiếm thuật tuyệt độc... Hơn ba mươi năm lưu lạc giang hồ Bất Bình Thủ Hồ Châm ta chưa thấy ai luyện được chiêu kiếm độc như các ha...

Ánh mắt sáng long lanh của khách lạ chăm chú vào một tráng niên tác gần năm mươi đang thong thả tiến tới chỗ mình ngồi.

Bất Bình Thủ Hồ Châm ôm quyền thi lễ và khách lạ cũng đứng lên ôm quyền trả lễ.

- Cũng vì chiêu kiếm đó mà tại hạ tới gặp Hồ thủ lĩnh...

Hồ Châm động dung thấy rõ tuy nhiên hấn lấy lại tự nhiên rất nhanh.

- Thế à...Hồ tôi hân hạnh lắm...

Gục gặt đầu khách lạ thong thả cất giọng:

- Ba mươi năm khổ luyện vũ thuật tại hạ mới thành tựu được mỗi một chiêu kiếm...

Hồ Châm xoa tay cười cười:

- Xét ra tại hạ không còn chọn lựa nào khác...

Khách lạ gật đầu. Y cúi nhìn chăm chú vào hai bàn tay đặt trên mặt bàn.Giọng nói bình thản từ từ vang lên:

- Phải. Tại hạ tới tìm Hồ thủ lĩnh vì hai lý do. Thứ nhất là mời Hồ thủ lĩnh thưởng thức chiêu kiếm; thứ nhì là tại hạ tuân lệnh sư môn làm sạch giang hồ...

- Làm sạch giang hồ...

Cười hực Hồ Châm gằn gằn bốn chữ “làm sạch giang hồ”. Khách lạ bình thần gặt đầu. Ánh mắt y chột sáng lên màu xanh dị kỳ đồng thời giọng nói trầm xuống lạnh hơn sắt thép.

- Phải...Hồ thủ lĩnh là người đầu tiên mà tại hạ muốn gặp trong nhiệm vụ làm sạch giang hồ...

Bất Bình Thủ Hồ Châm nóng mặt. Dù gì cũng là cao thủ nhất đẳng giang hồ thêm danh vị chúa tể hắc đạo Hoan Châu, lẽ nào hấn để cho một kẻ lạ hoắc huênh hoang khoác lác trước mặt mọi người sao.

- Bây đầu ...Dọn chỗ cho ta hầu tiếp khách quý...

Biết chủ nhân sắp sửa đưng độ lớn thủ hạ của hấn hồi hả dọn dẹp bàn ghế. Hai đối thủ đứng giữa khách sảnh rộng. Bất Bình Thủ Hồ Châm đứng yên triển công phu trầm tĩnh. Cánh tay tả gấp thành hình thước thợ, bàn tay mở rộng mừng tượng như chường che kín đan điền; trong khi bàn tay hữu đưa lên phòng thủ yết hầu. Họ Hồ triển một chiêu hoàn toàn thủ chứ không công. Hấn không cần tấn công bởi vì tránh làm sao để không chết dưới chiêu kiếm giết người của đối phương là hấn thắng cuộc rồi. Hấn còn biết rõ một điều là chiêu kiếm giết người chỉ đâm vào mục tiêu duy nhất: yết hầu. Do đó hấn chỉ cần phòng thủ yếu huyệt này mà thôi.

Khách lạ chìm mắt trong công phu trầm tĩnh. Đôi mắt sáng rực của y mở trùng trùng nhìn vào mục tiêu duy nhất. Thời gian như ngừng trôi. Người người như nín thở. Hàng trăm cặp mắt mở lớn mong thấy được chiêu kiếm giết người độc địa của khách lạ.

Ret...Ret...Lòng giữa hai tiếng đó là âm thanh giết người khô lạnh vang lên. Không ai thấy được khách lạ xuất chiêu. May ra chỉ có Hồ Châm mới thấy song hấn không nói được. Hàng trăm cặp mắt chăm chú nhìn vào Hồ Châm. Hai bàn tay vẫn giữ nguyên tư thế cũ; một án tại yết hầu còn một án tại đan điền; vị thủ lĩnh hắc đạo lưng danh đứng bất động. Dường như không có gì xảy ra ngoại trừ một vết đỏ nơi yết hầu của Hồ Châm. Ánh mắt sáng rực của một cao thủ giang hồ nổi tiếng không còn linh động nữa. Phịch... Vị thủ lĩnh hắc đạo Hoan Châu ngả úp mặt xuống đất ngay dưới chân đối thủ.

- Chiêu kiếm tuyệt độc...

Từ trong đám đông một vũ sĩ giang hồ bước ra. Tay y cầm thanh đoản côn lên nước bóng người.

- Các hạ tính danh là gì?

Khách lạ trầm trầm lên tiếng. Ôm quyền thi lễ vị vũ sĩ giang hồ cười nhẹ:

- Bất Côn Chung Ngọc tôi xin được thưởng lãm chiêu kiếm của các ha....

Khách lạ nhượng mày:

- Các hạ không giải được chiêu kiếm của ta đâu...

Bát Côn Chung Ngọc gật đầu:

- Tại hạ biết...Tài ba cỡ Hồ Châm còn chết huống hồ gì tại hạ....

- Các hạ không sợ chết?

Khách lạ hỏi gọn và Chung Ngọc chớp mắt thật nhanh.

- Trên đời này ai lại không sợ chết tuy nhiên tính háo võ của tại hạ lại mạnh hơn...

Khách lạ nhếch môi cười. Lần đầu tiên người ta mới thấy y cười dù nụ cười không có vẽ gì thân thiện song đó cũng là nụ cười.

- Các hạ đã muốn thời xin tùy tiện...

Lông trong chữ “tiện” là âm thanh của kiếm rút ra khỏi vỏ. Chung Ngọc nghe mà không phản ứng kịp. Nhìn Bát Côn Chung Ngọc đăm đăm khách lạ trầm giọng:

- Các hạ biết ta rút kiếm bao nhiêu lần không?

Sắc mặt xanh mét, mồ hôi rịn trên trán Chung Ngọc lắc đầu. Giọng nói của y vang nghèn nghẹn:

- Không...

Chẳng nhìn ai khách lạ xoay lưng bước đi. Bụp...Bụp... Bụp...Sàn gạch bóng loáng vỡ vụn dưới bước chân khỗ luyện. Y đi tới đâu từng bước chân hằn sâu trên nền gạch đỏ tươi. Nếu lấy thước đo người ta sẽ thấy những bước chân đều bằng nhau không xê xích một ly. Bát Côn Chung Ngọc lẩm bẩm:

- Trời...Bước chân khỗ luyện...Bước chân vũ sĩ...Y là ai...? Y là ai...?

- Kẻ...cầm...sổ...giang...hồ...

Năm chữ “kẻ cầm sổ giang hồ” rền vang khách sảnh rộng thênh thang.

- Bát Côn Chung Ngọc...Ta nhờ các hạ tuyên cáo cùng giới giang hồ Đại Việt là ta sẽ lần lượt viếng thăm những ai có tên trong sổ giang hồ...

Tùng chữ...Tùng chữ một đập màng nhĩ Chung Ngọc kêu o o.Y thừ người lẩm bẩm:

- Kẻ cầm sổ giang hồ...Y là ai...?

Bất cứ ai lưu lạc giang hồ đều nghe danh biết tiếng hoặc có lần đụng chạm với Bạo Bệnh Quyền. Vốn mang nghiệp võ vào thân bất cứ vũ sĩ nào cũng có nhiều cơ hội chết vì đao kiếm hay quyền cước của đồng đạo giang hồ. Tuy nhiên biệt danh Bạo Bệnh Quyền ám chỉ tới một người sẽ chết vì bệnh chứ không phải vì đao kiếm bởi chẳng có ai đủ tài ba đánh bại vị thủ lĩnh hắc đạo Hoá Châu. Thủ hạ năm nghìn, tiền bạc dồi dào, quen lớn với triều đình ở Hoa Lư cộng thêm quyền thuật quái đản; Bạo Bệnh Quyền là kẻ khó đối phó cho những ai muốn trừ diệt hắn.Người ta đồn từ khi bắt đầu lang bạt cho tới nay Bạo

Bệnh Quyền chưa hề biết thua ai về quyền thuật. Có một cố sự mà các võ sĩ thường hay hăng say bàn tán là chuyện của Bạo Bệnh Quyền. Trước khi trở thành thủ lĩnh hắc đạo Hoá Châu, Bạo Bệnh Quyền đã làm một hành động vô cùng ngoạn mục từ trước tới nay chưa ai dám làm. Một thân một mình hắn đến Cổ Loa để mời vị chương môn phái Cổ Loa đọ tài bằng quyền thuật. Cổ Loa là một đại môn phái lừng danh giang hồ hơn nghìn năm qua nhiều tuyệt kỹ như Thục gia đao kiếm và nhất là ngón đòn vô vật bí truyền của Lý Ông Trọng Tướng Quân. Vị chương môn đương nhiệm phái Cổ Loa được người ta xưng tụng là thủ lĩnh của giới giang hồ Đại Việt. Tam Tuyệt Nhân. Biệt danh này không phải tự nhiên mà có. Vị chương môn phái Cổ Loa phải bỏ cả đời khổ luyện võ thuật mới thành tựu được ba tuyệt kỹ đao kiếm quyền đồng thời phối hợp ba tuyệt kỹ này thành một tuyệt kỹ tân kỳ và đặc sắc. Không một ai được chứng kiến cuộc so tài đồng thời hai đôi thủ cũng không hề hé răng cho biết ai thắng ai bại. Tuy nhiên từ đó danh tiếng của Bạo Bệnh Quyền càng thêm lừng lẫy. Điều này cũng là một trong nhiều lý do thúc đẩy hắn trở thành thủ lĩnh Hóa Châu thành.

Trời vào khoảng xế chiều. Một khách bộ hành thông thả bước ra khỏi cửa tây thành Hoá Châu. Khỏi thành non dặm y dừng lại nơi ngã ba đoạn rẽ vào con đường đất đỏ hoạc. Hơn dặm đường y ngừng trước cổng một gia trang đồ sộ và lộng lẫy. Vành môi y hơi nhếch thành nụ cười khi nhìn thấy ba chữ “Bạo Gia Trang” được viết theo lối đại tự và mạ vàng óng ánh. Không nói tiếng nào y giơ chân đá hờ một cái. Ầm ... Không chịu nổi kinh lực khủng khiếp chiếc cột đá vỡ vụn thành trăm mảnh rơi lả tả xuống đất.

- Hạ..hạ..hạ..Biết trước sau gì các hạ cũng đến chơi Bạo gia trang nên ta chờ sẵn...

Trầm lặng nhìn tên đàn ông tuổi ngoài bốn mươi, vận vũ phục màu đen tay cầm cây roi bằng gỗ lên nước bóng ngời giấy lát kẻ cầm sổ giang hồ lạnh giọng:

- Các hạ là Bạo Bệnh Quyền?

Tên đàn ông bật lên tràng cười rộn rã:

- Hạ..hạ..hạ..Nếu ta là Bạo Bệnh Quyền thì các hạ chạy từ lâu rồi. Bạo đại ca ta bận ra Đại La thăm bằng hữu nên hôm nay Trần ta mới có dịp may thưởng thức chiêu kiếm giết người của các hạ....

- A....Hóa ra các hạ là Trần Hữu Hào, phó thủ lĩnh hắc đạo thành Hóa Châu...

Trần Hữu Hào có vẻ khoái chí vì đối thủ biết tới danh tính của mình. Cười ha hả hắn nói lớn:

- Chính tạ..Hôm nay ta muốn thử xem thanh roi này có nhanh hơn đường kiếm của các hạ không. Mời...

Thông tay triển công phu trầm tĩnh kẻ cầm sỏ giang hồ cất giọng trầm trầm:

- Tuy các hạ không có tên trong sỏ giang hồ song tiếng xấu bay xa tứ xứ cho nên ta chẳng ngại phải xoá tên các ha....

Tay hữu cầm roi, tay tả co vào thành hình thước thợ án tại đan điền, Trần Hữu Hào đứng im an thần định khí. Hai tay buông xuôi, hai bàn tay hơi mở ra, ngón trỏ và ngón cái gần chạm nhau, hai mắt mở lớn nhìn đối thủ kẻ cầm sỏ giang hồ đứng im triển công phu trầm tĩnh. Song phương đứng im trong tư thế đó thật lâu. Bằng phương pháp an thần định khí hay công phu trầm tĩnh dần dần họ sẽ đạt tới cảnh giới khí hoà thần định và tâm bình. Trong cảnh giới cao siêu nhất của võ thuật họ không những nghe bằng tai, thấy bằng mắt mà còn bằng cái tâm vi diệu của chính mình. Hai bên đều bất động nhưng trong cái bất động chứa đựng một cái động vô lường nhanh hơn phản ứng của đối phương. Kẻ nào tâm không bình, thần không định, khí không hoà sẽ phản ứng chậm hơn và sự thắng bại được phân định bằng thời gian nhanh hơn chớp mắt.

Trần Hữu Hào chợt nhích vai. Đối với một người không biết võ, cái nhích vai này chỉ là một cử động bình thường; song đối với một vũ sĩ giang hồ nó sẽ dẫn đến một phản ứng khác. Vai vừa nhích động bàn tay mặt của họ Trần cũng máy động theo. Vù... Ngọn roi bằng gỗ mun đen ngời xé gió re re xẹt tới ngực đối thủ.

Không biết có nghe có thấy hay chẳng mà kẻ cầm sỏ giang hồ vẫn bất động dù đầu roi còn cách mục tiêu cự ly. Ánh mắt sáng rực của y nhìn đăm đăm vào một điểm duy nhất là bàn tay cầm roi của Trần Hữu Hào.

Đầu roi còn cách mục tiêu cự ly mà đối phương vẫn bất động, Trần Hữu Hào tức tốc biến chiêu. Hấn khẽ gạt cổ tay một cái và đầu roi đang từ huyết nhũ căn đột ngột chuyển hướng xẹt xuống huyết đản trung lạnh hơn điện chớp.

Ngay lúc Trần Hữu Hào gạt mạnh cổ tay, kẻ cầm sỏ giang hồ xuất thủ liền. Bàn tay cầm kiếm của y hất ngược về sau ngay chỗ chuôi kiếm ló lên. Điểm tuyệt diệu nhất trong thuật xử kiếm của kẻ cầm sỏ giang hồ là y ước lượng một cách vô cùng chính xác về thời gian lẫn bộ vị. Chậm quá thời sẽ chết mà sớm quá lại khiến cho đối phương có đủ thời gian để biến thế.

Ret... Trần Hữu Hào nghe âm thanh của kiếm rút ra khỏi vỏ đồng lúc với ánh kiếm loè chớp. Hấn nghe và thấy song tránh không kịp. Bụt... Âm thanh giết người nổi lên nghe nhưc buốt thịt da. Vị phó thủ lĩnh hắc đạo Hoá Châu thành chệnh choạng lùi lại. Nơi yết hầu của hấn một giọt máu đỏ tươi từ từ ứa ra. Phịch... Trần Hữu Hào ngả úp mặt xuống đất ngay dưới chân đối thủ. Nhẹ lắc đầu thờ dài kẻ cầm sỏ giang hồ xoay lưng bước đi. Tùng dẫu chân hấn sâu trên nền đất đỏ hoạch.